

er i øvrigt i første række historisk begrundet. Det er ikke anset for nødvendigt at optage en tilsvarende bestemmelse i lovforslaget.

Til stk. 2.

Fra det gældende forbud mod uanmodet personlig henvendelse gøres i næringslovens § 11, stk. 2, undtagelse for de *naturalprodukter*, som efter samme lovs § 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, lovligt kan sælges ved omførsel. Denne undtagelse foreslås opretholdt ved stk. 2, nr. 1, hvor der samtidig gøres undtagelse for varer, for hvilke der i medfør af næringslovens § 13 er givet tilladelse til omførsel.

Der tages ikke med stk. 2, nr. 1, stilling til, i hvilket omfang de pågældende varer må sælges ved omførsel, idet dette spørgsmål reguleres af næringslovens §§ 12 og 13. Adgangen i næringslovens § 12, stk. 1, litra a, og stk. 2, til omførsel af naturalprodukter gælder for personer, men derimod ikke for selskaber. Med hensyn til naturalprodukter er undtagelsen i nr. 1 derfor for selskabers vedkommende kun aktuel for så vidt angår bestillingsoptagelse.

Undtagelsen for henvendelser om tegning af *abonnement på aviser* er ligeledes en opretholdelse af en i dag gældende undtagelse, jfr. henvisningen i næringslovens § 11, stk. 2, til § 12, stk. 1, litra b. Med denne undtagelse er der taget hensyn til dagspressens særlige forhold, jfr. Forbrugerkommissionens betænkning III, s. 31.

Den gældende undtagelse for henvendelser om tegning af abonnement på ugeblade og tidsskrifter har man derimod ikke fundet tilstrækkelig grund til at opretholde. Herved undgås også eventuelle vanskeligheder med hensyn til afgrænsningen mellem tidsskrifter og visse løbende bogudgivelser.

Med hensyn til afgrænsningen mellem aviser og andre skrifter kan vejledning bl. a. hentes i praksis vedrørende momslovens § 12, stk. 1, litra h, som undtager aviser fra afgiftspligten.

Det generelle forbud i stk. 1 mod uanmodet henvendelse vil i modsætning til næringslovens § 11 også omfatte henvendelser om *forsikring*. Justitsministeriet har derfor anmodet forsikringsaftaleudvalget om en udtalelse om, hvorvidt adgangen til uanmodet personlig og telefonisk henvendelse om tegning af forsikring bør opretholdes gennem en særlig undtagelse.

Der var i udvalget enighed om, at det var af stor betydning, at flest mulige opnår en rimelig forsikringsdækning gennem tegning af private forsikringer. I udvalget var der ikke enighed om, hvorvidt noget sådant indebar, at der fortsat burde være adgang til at foretage uanmodet henvendelse til forbrugere om tegning af forsikring.

Et flertal fandt, at adgangen til at foretage uanmodet henvendelse burde opretholdes. Man tillagde det i den forbindelse navnlig betydning, at et forbud antagelig vil medføre, at en del private ikke vil få tegnet de nødvendige forsikringer, og at der ikke synes at være konstateret misbrug af denne adgang til uanmodet henvendelse på forsikringsområdet.

Assurandør-Societetet har yderligere bl. a. anført, at der er et specielt behov for at tillade uanmodet henvendelse til forbrugere vedrørende forsikring, dels fordi forsikringsbehovet i modsætning til behovet for varer og de fleste andre tjenesteydelser ikke fremtræder med umiddelbar klarhed for forbrugeren, dels fordi der er tale om et behov, som forbrugeren ikke føler en øjeblikkelig tilfredsstillelse ved at få opfyldt. Societetet har endvidere henvist til, at antallet af forbrugere, der i skadestilfælde vil være uden (tilstrækkelig) dækning, antagelig vil stige betydeligt, og at den samfundsmæssige interesse i, at flest mulig har tegnet almindelig familieforsikring, ikke alene beror på hensynet til forsikringstageren selv, men for så vidt angår ansvarsforsikring tillige på hensynet til den tredjemand, som har lidt skade. Centralforeningen for Danske Assurandører og Assurandørernes Landssammenlutning har givet udtryk for samme synspunkter som Assurandør-Societetet og har yderligere bl. a. anført, at det ikke er deres erfaring, at forbrugerne føler sig generet af uanmodede henvendelser fra assurandører, og at et forbud vil ramme deres erhverv.

Et mindretal i forsikringsaftaleudvalget fandt ikke de af flertallet nævnte omstændigheder så afgørende, at der burde gøres en særlig undtagelse for forsikringsaftaler. Hensynet til privatlivets fred og beskyttelsen af forbrugeren mod misbrug taler afgørende for forbudet. Hertil kommer, at forsikringsdækningen efter mindretallets opfattelse formentlig kunne opretholdes ved anvendelse af andre og mindre generende salgsformer.

Justitsministeriet er mest tilbøjelig til at tilslutte sig mindretallets opfattelse, og adgangen til uanmodet henvendelse om tegning af forsikring foreslås herefter ophævet. Der kan i tilslutning til det af mindretallet anførte peges på, at der ikke vil være noget i vejen for, at en forsikringsagent retter henvendelse til forbrugeren på dennes bopæl, såfremt forbrugeren efter en skriftlig henvendelse fra selskabet har anmodet herom.

Fra forbudet mod uanmodet henvendelse om bestillingsoptagelse gøres der i næringslovens § 11, stk. 2, undtagelse for henvendelser om bestilling på *bøger* (kolportage). I næringslovkommissionen, hvis betænkning fra 1964 (nr. 360/1964) danner grundlag